

רב-סרן כהן אורי

934631

בן חיה ומנחם

נולד ב- 7.10.1945

שרת בחטיבת גולני (1)

נפל ב- חי' ניסן תשל"ט 5.4.1979

נפצע בקרב על החרמון ונפטר מן

הפציעה לאחר כחמש שנים.

אורי נולד בחיפה לפני 33 שנים.
לאחר שסיים את לימודיו בבית הספר התיכון מקצועי "בסמת",
במגמת מכונאות, התגייס לצה"ל.
משסיים קורס קצינים, נשלח להדריך בפנמייה הצבאית שליד בית הספר
הריאלי שעל הר הכרמל, אך אורי תבע העברה ליחידה קרבית.
לאחר זמן מה ניתן לו מבוקשו והוא שובץ בחטיבת "גולני",
שבה עשה בתפקידי פיקוד שונים.
תקופה ממושכת שימש כמפקד הפלוגה המיבצעית, שבמיסגרתה נטל חלק
במיבצעים שונים מעבר לגבול.
אורי השתחרר מצה"ל לאחר 10 שנות שירות קבע, בפברואר 1973.
הוא החל לעבוד במפעל ליציקת פסלים של אחיו שרגא, נכה מלחמה.
כאשר פרצה מלחמת יום - הכיפורים, לאחר מאמצים רבים, שובץ אורי,
מחדש בחטיבת גולני והוטלו עליו משימות שונות.
הוא נטל חלק בקרבות ברמת - הגולן.
ביום 22 באוקטובר, שמה אורי כאשר הוטל עליו להשתתף בקרב הגדול
לשחרור מוצב החרמון.
בקרב זה, כדור פגע בראשו והוא איבד את הכרתו.
לאחר סידרה של ניתוחים, הצליח אורי באורח פלא להתגבר על פציעתו -
ובמרץ 1974 נשלח לבית ההבראה "בית קיי".
באותו חודש אירגן "אבי הפצועים" שמחה הולצברג את התונתו של אורי
עם בחירת ליבו, רינה, ברבנות בתל אביב.
אולם לאחר תקופה קצרה של אושר, התגלו זיהומים וסיבוכים באיזור
הפציעה, הוא אושפז שוב.
כחודשיים לאחר שאושפז מחדש, נולד בנו, ליאור, שאותו לא זכה להכיר.
לאחר זמן אושפז ב"בית לוונשטיין" בכפר סבא, שם שכב שרוי ללא
הכרה בארבע השנים האחרונות, עד יום מותו.
הותיר אחריו אשה וילד, נקבר בבית העלמין הצבאי בחיפה.

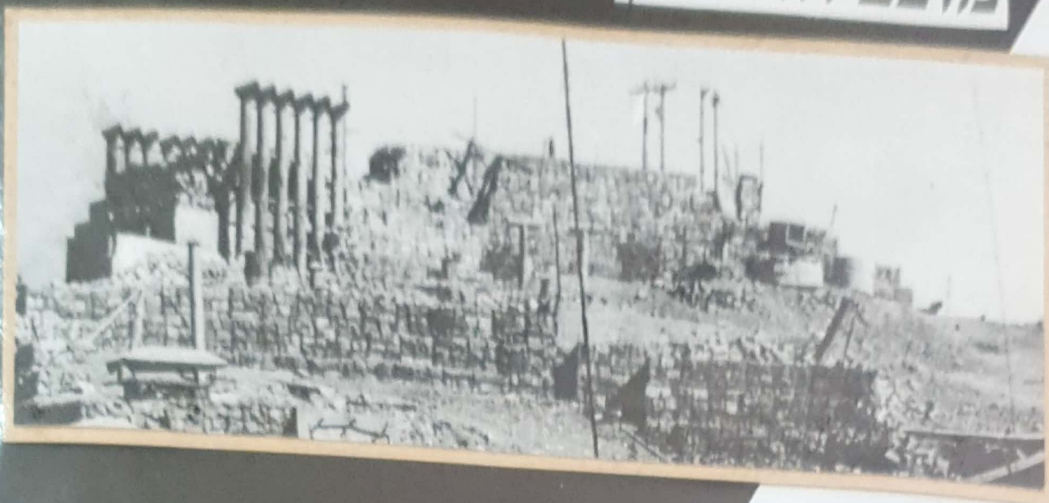

קבוצת פקודות לפני העלייה לקרב

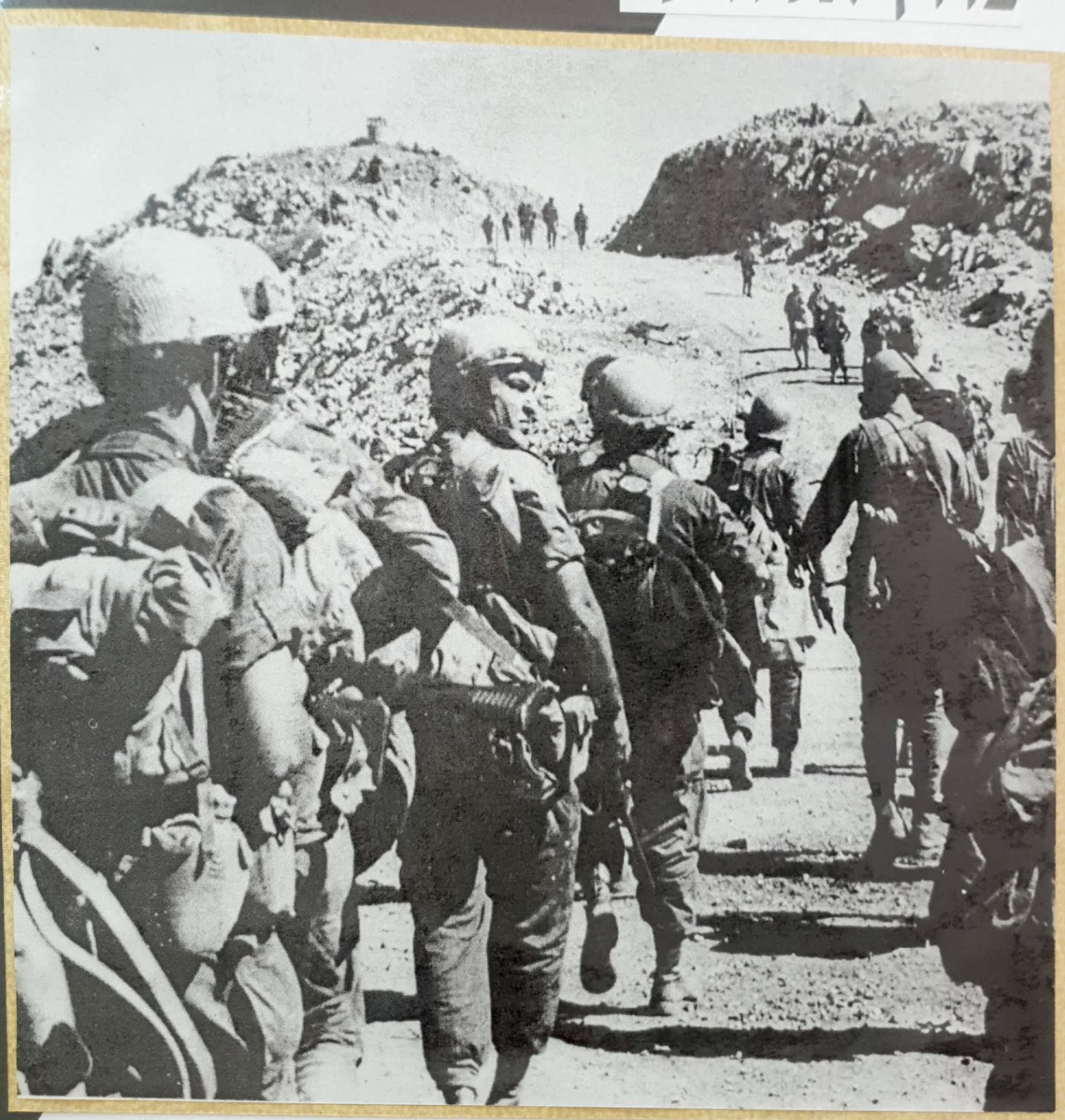

מוצב החרמון

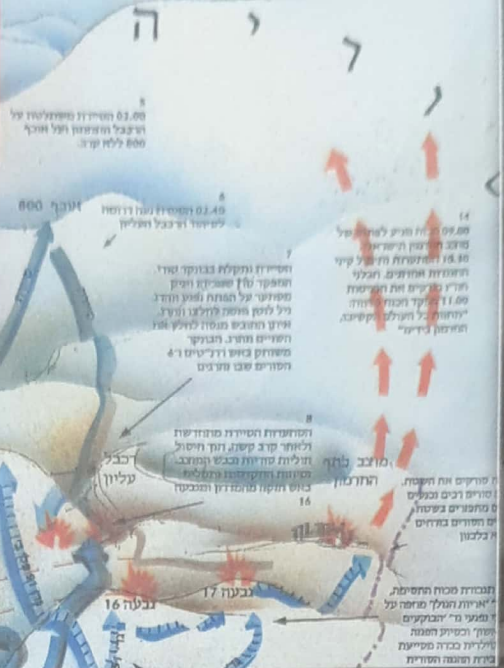
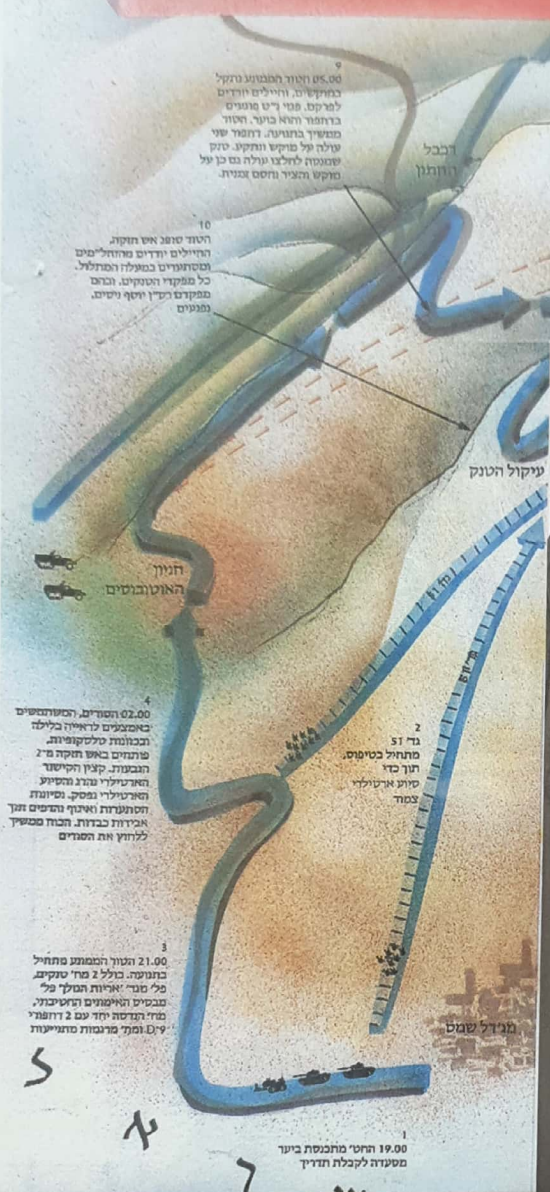
בדרך אל היעד

מבצע "קינח" – כבוש מוצבי החרמון

ליל 21/22 באוקטובר עד צהרי 22 באוקטובר 1973

לא בכדי כונה חזית המזרחית והגבוהה, לאחר מלחמת יום הכיפורים, "החרמון של גולני". בקרב משולב, ארוך וקשה ב"מים החרמון" של אוקטובר 1973, מול האויב הסורי, קנו לוחמי החטיבה בדם, בגאומין ובקרבן את חזית הישוא ואת המוצב שעליו, תחילה בשעות אחר הצהריים של שבת 21 באוקטובר, ופל המוצב בידי חיילי קומנדו סורים. ב-8 באוקטובר בר יסנו לוחמי החטיבה להעפיל מרכב וברנל אל החזית ולשחרר את "המזימה של המדינה", אך לא הצליחו. לאחר שבתונים של המנוחות וההפצצות ניסו שוב לוחמי החטיבה בלילה 21-22 באוקטובר לתחזיר לעצמם את השליטה במוצב החרמון. היה זה קרב לילה קשה וממושך בשטח סלעי קשה לתנועה מול התנוונות מזה היקשות של האויב הסורי. הקרב הוכרע על ידי אומץ ליבם וגבורתם של הסוראים. הלוחמים מן חשורה, שלא נהדו ולא נשברו ולא הרפו, עד אשר השלימו את המשימה.

פינוי פצועים לאחר הקרב

מדברי אלוף פיקוד צפון . . .

מפקדת פקוד הצפון דף קרבי מס' 5

כ"ו תשרי תשל"ד
22.10.1973

לוחמים ורעים!

"התקפה נועזת ואפופת הוד של כוחות חי"ר
וצנחנים — טוהר החרמון!"

מוצבי החרמון בשליטתנו המוחלטת.

חיילי גולני וחיילי הצנחנים!

העפלתם במעלה ההר וניהלתם קרב פנים אל
פנים אכזרי ועקוב מדם במשך שעות ארוכות ובתנאי
קרקע קשים ביותר. לחמתם בגבורה נגד יחידות
של הצבא הסורי וניצחתם!

לוחמים!

בקרב זה גיליתם חרוף נפש, עוז רוח ודבקות
במשימה. הסתערתם מול אויב מבוצר ומצויד
במיטב הנשק. אויב שהתבצר בשטחים שולטים על
מרומי הרכסים.

ניצחתם כי ידעתם שאין אפשרות אחרת זולת
הנצחון.

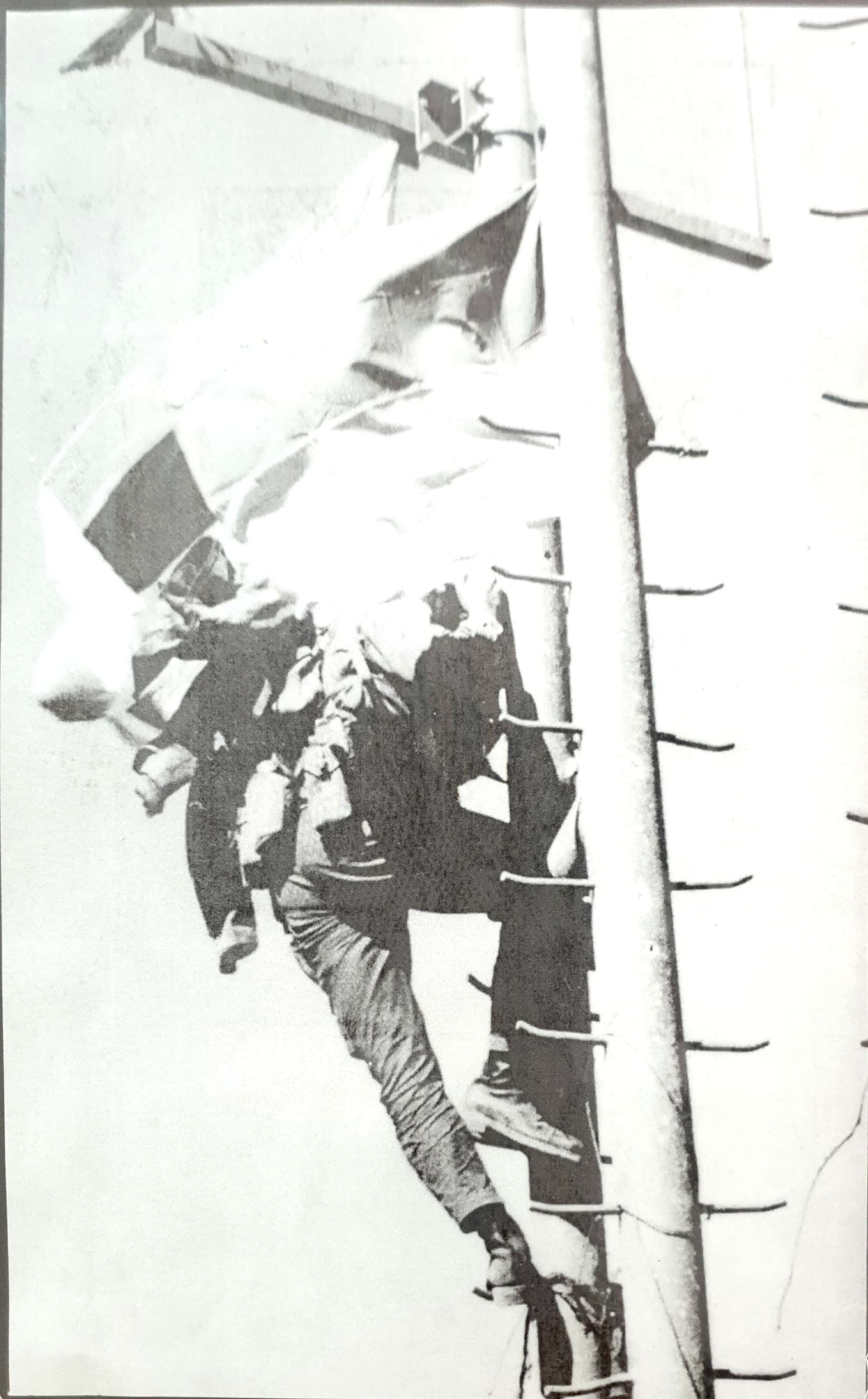
לוחמי פקוד הצפון!

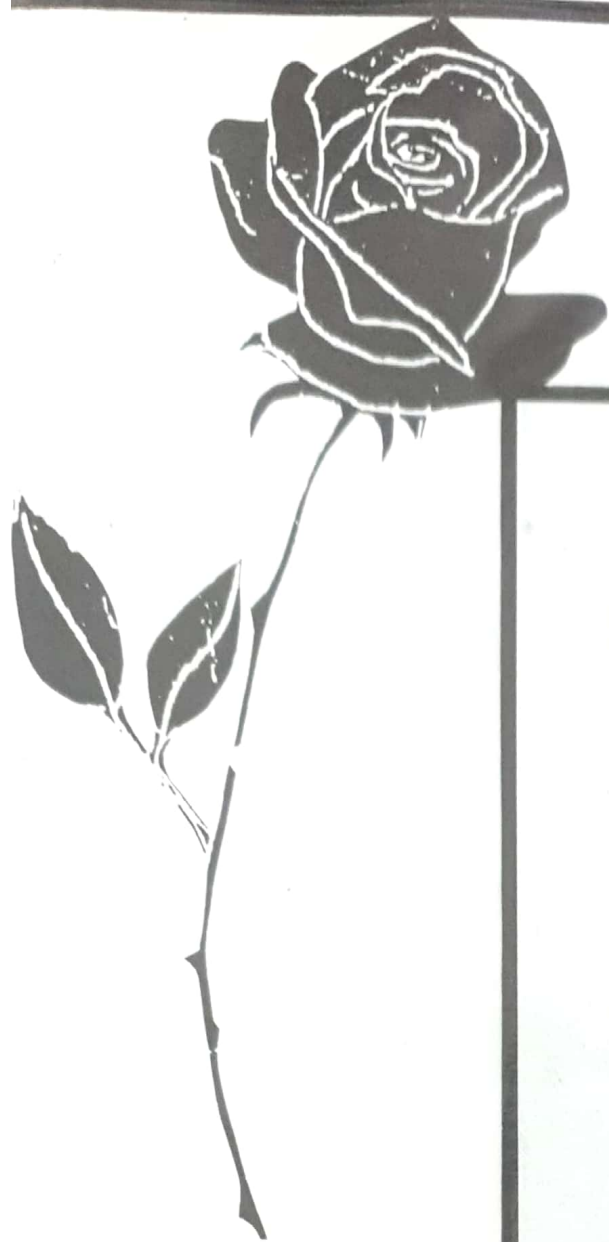
פסגות החרמון בידינו
ואנו צופים ממרומיו.

דף קרבי
במהלך המלחמה:
"ניצחתם, כי ידעתם
שאינן אפשרות אחרת
זולת הניצחון".

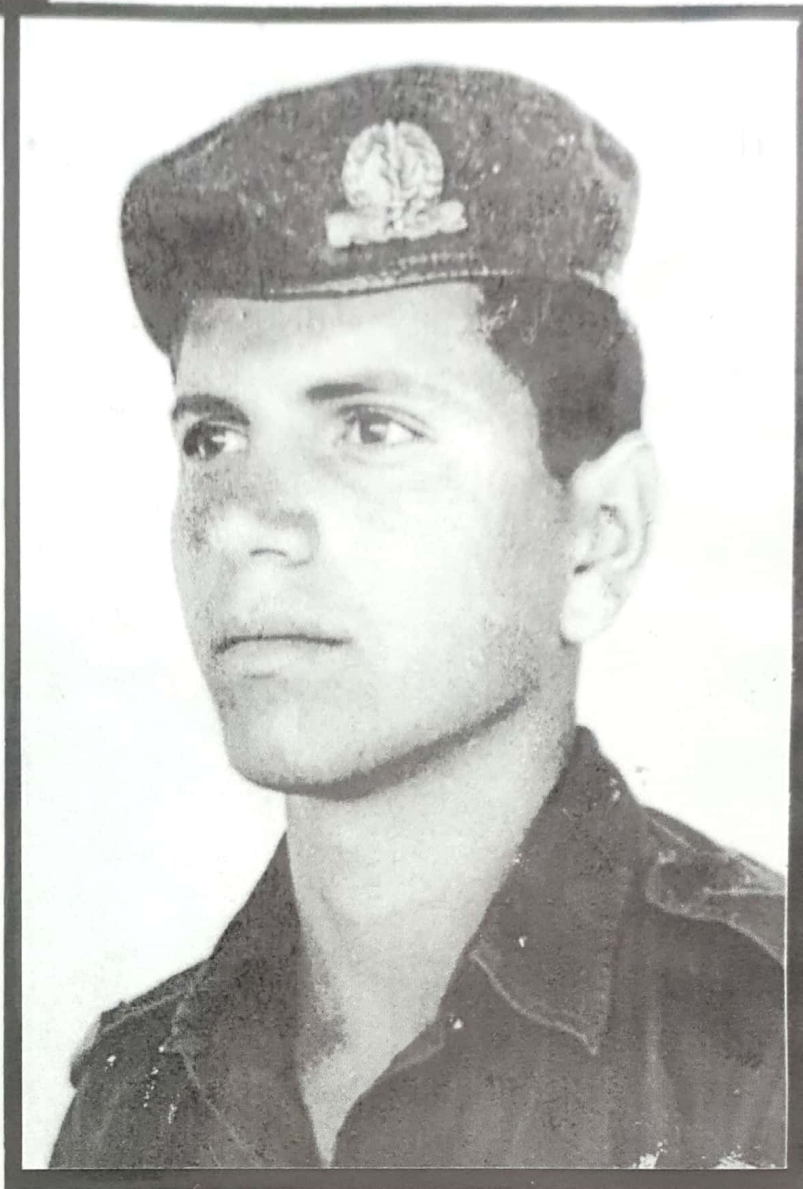
יצחק חזפי, אלוף
אלוף פקוד הצפון

הנפת הדגל לאחר כיבוש
מוצב החרמון

ת.נ.צ.ב.ה.

אורי כהן
1945-1979

רב־סרן אורי כהן – שרה עם המוות מאז מלחמת יום כיפור

נפצע בקרב לכיבוש מוצב החרמון □ הפיל במקלע
שני "מיגים" סוריים □ הובא למנוחות ביום ו' אחרי
שתיה שריון ללא הכרה בארבע השנים האחרונות

מאת דוד ווקר

במהלך מלחמת יום הכיפורים, ימים
אחרים לפני כניבשו מחדש של מוצב
החרמון, נערך הסורים, סגן סרן אורי
כהן, מלחמה חטיבת "גולני", את
אחיו הבכור שרגא בלשונם המבודחת
כתמיד, אמת אורי לאחיו: שרגא, אני
מוכרת להשתתף בכיבוש החרמון, כדי
לקבל בריגה כניסה חופשי למשפחתי
תה לאתה ההחלטה.

יורג, גבה חסון ולוחם נועז, זכה
להגשים את משאלתו רק בחלקה: הוא
השתתף בלחימת הגבורה לעקירת הסו-
רים מתחומן, אך לא זכה לראות עוד את
האחרי. בי במהלך הקרבות הקשים, הוא
נסצע בהאשו מכהור אויב – ומאז, בי-
משך חמש וחצי שנים נאבק על חייו,
על שהמונת הכריע, בסוף השבוע שעבר.
שישה רב-סרנים, חברים לנישק מחטי-
בת "גולני", נשאו ביום ששי על כת-
פיהם את ארגון של חברים, שורבא ל-
קבורה בתלויה צבאית בבית-העלמין ה-
צבאי בחיפה. אנשי קצא ירדנים ובני
משפחה באו לחלוק לו כבוד אחרון. חבר
לנישק, שלחם אתו בקרב כיבוש החרמון,
ביס מגיד "גולני", ספר לאורי האדום
החבת והלחם הגועז, מקח וריות של
משמר כבוד חום את טכס הקבורה.

אורי כהן, ז"ל, שהועלה לדרגת רב-סרן
זמן קצר אחר המלחמה, בהיותו סצור
בבית-הולים – נולד בחיפה לפני 33
שנים. עתה שסיים את לימודיו בבית-
הספר התיכון מקצועי בסמ"ח, במגמת
מכונאות, התגייס לצת"ל. משסיים קורס
צנינים, נשלח להוריד בסנימה הצבאית
סליד בית-הספר הריאלי על הר הכינור.
סרן אורי תבצ העברת לוחמה קרי-
בית, לאחר זמן מה נתן לו מבוקשו
הוא שובץ בחטיבת "גולני", שבה עשה
תפקידו סיקור שונים, תקופה ממושכת
ימש במספר הסלוגה המוצעית, שבז-
סגרתה נסל חלק במיצעם שונים מע-
ר לבטל.

כאשר פרצה מלחמת יום הכיפורים,
היה אורי מוצב ביחידת מעבר, הוא נסל
מיד תרמיל ורץ למפקדת חטיבת "גול-
ני". לאחר מאמצים של שליש היחידה
הוא שובץ מחדש בחטיבת והוטלו עליו
משימות שונות. הוא נסל חלק בקרבות
ברמת-הגולן, בכיבוש מסעדה, חרסא ר-
חל'ה הקטנה. בכורש קליעה נדיר הצ-
ליח להסיל במקלע שני "מיגים" סוריים
שתנו מעל ליחידה שלו במהלך הקרבות.
ביום 22 באוקטובר, שמת אורי כאשר
הוטל עליו להשתתף בקרב הגדול לכיבוש
מוצב החרמון. אורי ואנשיו עלו לחרמון
בעזרי המרכיז, בדרך שבין הרכבל התחתון
לרכבל העליון, נתקלו הלוחמים כאש
קטלנית ממארבים איז-ססור שהציבו ה-
סורים. אורי קפץ על וחל"מ של החבל-
נים וחחל לתפעיל את המקלע. הספיק
לירוק חמישה ארגזים של תחמושת, עד
שכדור טגע בראשו, הוא איבד את הכרי-
חו. כאשר התעורר, מצא עצמו במחלוקה
לסיפור נמרץ של בית-החולים תל-השומר.
לאחר סידרה של ניתוחים, הצליח אורי
באורח פלא להתגבר על מציעתו – וב-
מאוס 1974 נשלח לבית-החבראה, בית
קיי.

"חבל" — אמר ליאור בן ה-10 — "חידו היה היחיד שהתקשר אלינו מהצבא אחרי שאבא מת"

החבר של אבא

מאת
רינת כהן

בטלמונים הראו תמונת מלך ההלוויה. בן, ליאור, שאל — זו ההל"ית שהיית בנה היום? עוד לפני שהסמקתי לי השיב, הוא שמע את השם — חידו. "זה ת"חבר של אבא", ועק"ה בן. "זה הקצין שתמיד התקשר אליה, שהביא לי סמלים של גולני, ש"לקח אותנו למקום שבו לחמו הוא ואבא".

אמר, הידהו בראשי עת עמדתי ליד קברו הטרי, בשבוע שעבר, כשמיים. זוכרתי בחייה בטלמונים שלו, בהתעניינות שלו. ליאור היה בן תמש, כשחידו לקח אותנו לטיול ברמת הגולן — אך הילד זוכר זאת היטב. חידו היה היחיד שצילצל, מאז מת אורי, וסמך שואל, תמיד מתעניין.

בפעם האחרונה התקשר לפני שבועיים. "אתה עדיין שם?" שאלתי. "כן", הוא השיב. "מישהו צריך לעשות את העבודה. אבל בקרוב אבוא לבקר".

צחקנו. חמש שנים הוא כבר אומר את זה. ועתה הוא יחסר גם לי ולליאור. יהיה זכרו ברך.

כן, עניתי לתוך עיניים גדולות, מעורות לרווחה. מנים נדהמות של ילד בן עשר. ילד שידע כי חידו היה החבר של אבא מגולני. "חבל", אמר הילד, "חידו היה היחיד ש"התקשר אלינו מהצבא, אחרי שאבא מת...". אורי כהן ו"ל, אבא של ליאור ובעלי, היה קצין בגולני. חידו היה החוליה המקשרת בינינו לבין זיכרו של אורי, אחרי מותו. בכ"ב בוש החרמון, במלחמת יום-הכיפורים, נמצע בראשו, ולאחר ניתוחים חוזרים ונישנים איבד את הכרתו. חמש שנים שכב מחוסר הכרה, ומת. ליאור נולד חצי שנה לאחר שאביו איבד את הכרתו.

חידו הספיד את אורי שלנו. המלים ש"

כותבים לזכרו

ב-1969, בנוסעו ליד ה"קאונטרי קלאב", הוא אסף בתחנת ההסעה לחיילים חיילת שביקשה טרמפ לחיפה. הסרן הצעיר והתמיר שהיה ידוע בשנינותו ובחוש ההומור שלו, לא חדל לשעשע את החיילת הנאה. בסוף הנסיעה היה ברור לה, שנשבתה בקסמיו של הקצין הצעיר. רינה, תושבת קרית-מוצקין – שמועד שיחרורה הגיע זמן קצר לאחר שהכירה את אורי, היתה לסטודנטית לפסיכולוגיה וסוציולוגיה באוניברסיטה העברית בירושלים. במקביל נתקבלה לקורס דיילות ב"אל על". אורי השתחרר מצה"ל לאחר 10 שנות שירות קבע – בפברואר 1973. הוא החל לעבוד במפעל, ליציקת פסלים של אחיו שרגא, נכה מלחמה, שאיבד את יד ימינו באחד ממבצעי הפלי"ם, לפני קום המדינה. רינה שטסה, כל העת בקו פאריס-לונדון - ניו-יורק - תל-אביב תימרנה כדי שיוכלו להיפגש בעת חופשה משותפת ואורי התלונן לפניה, שכל הכושר המבצעי שלו מתבזבז על תיכנון סוף שבוע משותף.

באותו חודש אירגן "אבי הפצועים" שמחה הולצברג את חתונתם של אורי ורינה ברבנות בתל-אביב. אולם לאחר תקופה קצרה של אושר, שבה נראה היה כי אורי החל לחזור לחיים סדירים ולרקום חלומות על הקמת משפחה גדולה, התגלו זיהומים וסיבוכים באיזור הפציעה, הוא אושפז שוב. מיטב הרופאים של תל-השומר ו"הדסה" ירושלים עשו מאמצים כדי להתגבר על הסיבוכים אך מאמציהם עלו בתוהו. כחודשיים לאחר שאושפז מחדש, נולד בנו, ליאור, שאותו לא זכה להכיר. שכן איבד כליל את הכרתו. לאחר זמן אושפז ב"בית לוינסטיין" בכפר-סבא, שם שכב שרוי ללא הכרה בארבע השנים האחרונות, עד יום מותו. חברו לנשק שהספידו ביום שישי, אמר: "אורי נמנה עם אותם לוחמים, שעשו את הציונות וקנו את חרותה של מדינת ישראל בדמם. הוא היה נכון תמיד לכל משימה וקרבן למען המטרה הקדושה. על מפקדים שכמוהו תפארתנו ותפארת אומתנו".

בתקופת שירותו הצבאי

עם משפחתו

